Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Tysklands Problemet

Om
Vesttysklands selvstændighed
og genoprustning

EN REDEGØRELSE
TIL TILLIDSMÆND OG MEDLEMMER AF
SOCIALDEMOKRATIET

Partiets ledelse og den socialdemokratiske folketingsgruppe har ment, at det ville være af interesse for tillidsmænd og andre medlemmer at få en redegørelse for TYSKLANDS-PROBLEMET og den holdning, som Socialdemokratiet har indtaget hertil.

Den socialdemokratiske regering har foreslået, at Danmark skulle tiltræde forslaget om Tysklands deltagelse i Vest- og Nordeuropas forsvar og i forbindelse hermed Tysklands optagelse som medlem af NATO, d. v. s. Atlantpagtens organisation, hvoraf Danmark jo i forvejen er medlem sammen med 13 andre lande, deriblandt USA og Canada.

Folketinget tiltrådte dette forslag med 133 stemmer imod 22. Socialdemokraterne, Venstre og konservative stemte for forslaget. Det radikale Venstre og kommunisterne stemte imod. Retsforbundet afholdt sig fra at stemme.

Blandt alle partiers medlemmer har der gjort sig forskellige stemninger gældende. Socialdemokratiets ledelse og folketingsgruppe savner ingenlunde forståelse for, at dette også har været og er tilfældet blandt vort partis medlemmer. Vi kan sige dette med oprigtighed, fordi de partifæller, som har ansvaret for partiets holdning til dette spørgsmål, meget nøje har overvejet alle argumenter for og imod, før beslutningen blev truffet.

Der er altså ikke tale om nogen overilet hastværksbeslutning. Ej heller har vi taget vort standpunkt med let sind. Vi har ikke glemt de ulykker, som tysk militarisme tidligere har ført med sig. Vi har ikke glemt de fem lange år under den tyske nazismes besættelse af Danmark. Og alligevel har vi stemt for påny at lade det

tyske folk få våben og optage det som medlem af Atlantpagten, altså som allieret også med Danmark.

Ja, således er forholdet. Vi tvivler ikke om, at vort partis medlemmer er ganske klar over, at vi har haft tungtvejende grunde for denne beslutning. Men vi finder det alligevel naturligt i et så vigtigt spørgsmål at fremkomme med en redegørelse, der dels kan tjene til personlig orientering for vore partifæller og dels kan være til nytte til forklaring af partiets standpunkt i de samtaler og diskussioner, som man kan blive deltager i.

Vi beder derfor tillidsmænd og andre medlemmer om at gennemlæse efterfølgende gennemgang af dette problem.

SOCIALDEMOKRATIETS PARTIRÅD

Efter nazismens nederlag

Efter umådelige lidelser, særlig for de krigsførende landes befolkninger, sluttede den sidste verdenskrig med Hitlers og Mussolinis totale nederlag og tilintetgørelsen af den nazistiske og den fascistiske militarisme. Det hilstes af os alle med dyb tilfredshed, også fordi vi håbede, at rustningernes tid nu måtte være forbi, og at en tid med fredeligt samarbejde og med gensidig respekt for hvert enkelt folks frihed nu måtte oprinde.

Derfor gav vi sammen med andre folk dengang udtryk for, at Tyskland i det nye Europa måtte forblive *afrustet*. Det var et naturligt ønske, og det var særlig velbegrundet, fordi praktisk taget alle lande på det europæiske fastland på det tidspunkt var blottet for militære magtmidler i kraft af udviklingen under krigen og den nazistiske besættelse. Der var da heller ikke i noget af disse lande ønske om påny at påbegynde opbygningen af et stort og kostbart militærapparat.

Desværre er udviklingen gået anderledes, end vi ønskede. Ingen beklager dette mere oprigtigt end Socialdemokratiet. Men det ville være forkert at lukke øjnene herfor og at lade vore standpunkter diktere af ønskedrømme. Hvor skuffede vi end kan være, hvor bittert vi end kan føle det, er det vor pligt at tage vore standpunkter på grundlag af vilkårene i den verden, der omgiver os, og som vi ikke kan løsrive vor skæbne fra. Denne betragtning må ikke mindst gælde for Danmarks største politiske parti, der har et væsentligt ansvar for det danske folks fremtid.

Hvorfor var afrustning ikke mulig?

Herpå er der kun eet svar, som vi her vil opfriske, og som ingen bør glemme, når man vil forstå udviklingen indtil i dag.

Afrustningen blev gjort umulig, fordi den kommunistiske Sovjetunion efter krigens afslutning i modsætning til alle andre stater opretholdt og fortsatte sine kæmpemæssigt rustninger.

Det kunne ikke være, fordi Sovjetunionen følte sig truet. Den nazistiske militærmaskine var knust. Tyskland var magtesløst. Alle andre lande på det europæiske fastland (undtagen Sverige, Svejts, Spanien og Portugal) havde under krigen og besættelsen fået deres militærvæsen raseret. England, der under krigen have haft 4—5 millioner mand under våben, havde i 1947—48 nedbragt dette tal til 750.000 mand. USA havde haft 10 millioner mand mobiliseret, men nedbragte i løbet af de første år efter krigen dette antal til 1½ million. Ingen fare fra nogen side truede altså Sovjetunionen. Alligevel beholdt denne kommunistiske stormagt efter krigen 4 millioner mand under våben. Kunne det andet end fremkalde bange anelser andre steder i verden? Kommunisterne havde jo ingenlunde afsvoret læren om den kommunistiske verdensrevolution og det kommunistiske verdensherredømme, gennemført på den ene eller den anden måde.

De bange anelser blev hurtigt bekræftet. I årene indtil 1948 blev Polen, Ungarn og Rumænien berøvet deres demokratiske og nationale frihed og gjort til vasalstater af Sovjetunionen. Kronen på dette skændselsværk var Tjekkoslovakiets undertrykkelse. Den fandt sted i februar 1948. Valgene i disse lande havde vist, at kommunisterne kun udgjorde et forholdsvis lille mindretal. I Tjekkoslovakiet, hvor de var stærkest, havde de kun 38 pct. af stemmerne. Henved to trediedele af befolkningen i dette land og betydelig flere i de andre lande, havde altså vist deres antikommunistiske sindelag. Men ved hjælp af trusler, terror og vold og velbevæbnede kommunistiske stødtropper fejedes folkets vilje til side, og det såkaldte »folkedemokratiske« diktatur oprettedes under kommunistisk ledelse.

Atlantpagten en forsvars- og fredspagt

Derefter fulgte næste akt. Der afsluttedes straks militæralliancer mellem Sovjetunionen og disse lande, og en kraftig oprustning og militarisering af ungdommen iværksattes, fremhjulpet finansielt, materiel og militært af Sovjetunionen. *Den kommunistiske militære østblok var en kendsgerning.*

Først derefter, i marts 1948, og som følge af denne udvikling, sluttede England, Frankrig, Holland, Belgien og Luxemburg gennem Brysseltraktaten aftale om samarbejde både på det forsvarsmæssige og andre områder. *Og først endnu et år senere,* i april

1949, oprettedes *Atlantpagten* til fælles forsvar for fred og frihed for de deltagende lande: Belgien, Canada, Danmark, England, Frankrig, Holland, Island, Italien, Luxemburg, Norge, Portugal og USA. Hertil kom senere Grækenland og Tyrkiet.

Ethvert forsøg på at mistænkeliggøre noget af disse lande som aggressivt, altså angrebslystent, er hen i vejret. Atlantpagten har udelukkende defensive, altså forsvarsmæssigt afværgende formål i tilfælde af angreb på nogen af deltagerne. Kan noget alvorligt tænkende menneske mene, at det var urimeligt eller forkasteligt af de frie demokratiske lande at skabe et fælles forsvar, efter at Sovjetunionen havde underlagt sig en række hidtil frie lande og skabt en kommunistisk militærblok i Østeuropa? Naturligvis ikke, tværtimod. Atlantpagten og Danmarks tilslutning dertil var en naturlig og uundgåelig følge af Østblokkens oprettelse.

Uden Østblokken ville Atlantpagten ikke have set dagens lys.

Det kan altså fastslås, at de sidste 5—6 års ulykkelige udvikling alene skyldes Sovjetunionens og kommunisternes rustnings- og voldspolitik.

Tysklands stilling i det oprustede Europa

Men er det nu alligevel rimeligt, og er det forsvarligt at lade Tyskland opruste, selv under de her anførte omstændigheder? Det er et naturligt spørgsmål at stille, og vi vil besvare og belyse det.

Lad os da først huske, at der er tale om to Tysklande. *Vesttyskland* er besat af amerikanske, engelske og franske tropper samt af mindre afdelinger fra Canada, Holland, Belgien og Danmark. *Østtyskland*, d. v. s. området helt frem til Lübeck og vest om Berlin, er besat af Sovjetunionen.

Det er *Vesttysklands* oprustning og optagelse i samarbejdet indenfor Atlantpagten, som har fremkaldt stærke følelser af ubehag og modvilje. Det er forståeligt. Men har man da ganske glemt, at det af sovjettropper besatte *Østtyskland*, der er under et kommunistisk diktatur, støttet af de russiske bajonetter, siden 1948 har været under hurtig oprustning? Bør man ikke tage med i sin bedømmelse, at der i øjeblikket i Østtyskland findes en hær på mindst 100.000 mand udrustet med alle slags våben lige til flyvemaskiner og de mest moderne russiske panservogne og ledet af et stort antal af Hitlers gamle nazi-officerer?

Har vi ikke grund til i Danmark at føle uro over denne udvikling? Og bør vi ikke også kunne sætte os ind i, hvilken frygt for fremtiden, det må fremkalde i Vesttyskland, at det kommunistisk dirigerede Østtyskland opruster for fuld kraft, medens det demokratiske Vesttyskland stadig ligger afrustet hen? Kan vi, når vi tænker på Danmarks egen fremtid, være lige glade med udsigten til i en given situation at se det militaristiske, kommunistiske diktatur ved et kup skyde sine grænser frem til Rhinen og den danske grænse? Tænk på det kommunistiske Nordkoreas overfald på Sydkorea i et lignende forsøg. Og skulle der senere vise sig mulighed for et genforenet Tyskland, ville det da ikke være en urimelig tanke, at der i dette Tyskland kun skulle være soldater rekruteret blandt kommunistiske partimedlemmer i Østtyskland. Enhver kan forestille sig, hvilket tryk disse styrker ville øve på det tyske folk.

Bortset fra, hvad vi alle anså for det ønskværdige i 1947, er det så ikke ganske urealistisk nu, efter den udvikling vi har skildret, at forlange, at de 50 millioner mennesker i Vesttyskland fortsat skal forblive ubeskyttede mod de farer, der en dag kan blive aktuelle?

Lad os heller ikke glemme, at Vesttysklands fald for et kommunistisk overgreb betyder en dødelig fare for demokrati og national frihed i det øvrige Vesteuropa og i Nordeuropa. Hvem kan tro, at nogle besættelsesstyrker fra USA, England og Frankrig i en sådan situation vil være tilstrækkelige til at holde Vesttyskland? Og kan nogen vente, end sige forlange, at andre lande ud i en fjern fremtid — indtil Sovjetunionen måtte have givet sin tilslutning til en international afrustning — skal lade sine borgere ofre milliardbeløb og mandskab på forsvar af Vesttyskland, uden at de 50 millioner mennesker, der bor i dette område, selv rører en finger? Vi må uden videre erkende, at dette er utænkeligt og urimeligt.

Det var sådanne overvejelser, der allerede i 1950 — halvandet år efter Atlantpagtens ikrafttræden — førte til planen om Vesttysklands deltagelse i sit eget forsvar og i det fælles vesteuropæiske forsvar. Resultatet blev det af *Frankrig* fremsatte forslag om oprettelse af en Europahær, hvori tyske styrker skulle indgå under den fælles europæiske kommando. Denne plan bortfaldt dog, fordi Frankrigs eget parlament afviste dens endelige vedtagelse i eftersommeren 1954. Umiddelbart derefter fulgte så i London de nye forhandlinger, som resulterede i enighed mellem Brysseltraktatens lande, England, Frankrig, Holland, Belgien og Luxemburg om at

indbyde Tyskland og Italien til at tilslutte sig det fælles forsvarssystem, som var oprettet mellem de 5 nævnte lande. Desuden var der enighed om at anbefale til de øvrige medlemmer af Atlantpagten, at Vesttyskland optages som ligeberettiget medlem. USA og Canada deltog i drøftelserne og gav deres tilslutning. De øvrige Atlantpagtlande var ikke deltagere hverken i forhandlingerne eller beslutningerne, altså heller ikke Danmark.

Den nye situation

Når disse forslag er godkendt af de 5 Brysseltraktatlandes parlamenter, af Italien og Vesttysklands parlamenter og af de øvrige Atlantpagtlandes parlamenter, vil situationen være følgende:

1. Vesttyskland bliver anerkendt som en suveræn stat. Dog beholder USA, England og Frankrig tropper i Vesttyskland. England har endog forpligtet sig til efter Frankrigs ønske at bevare styrker på kontinentet svarende til de nuværende 4 divisioner landstyrker og den faktiske luftstyrke. Dette må anses for en også for Danmark meget betydningsfuld garanti.
2. Vesttyskland og Italien optages i Brysseltraktatens organisation, der fremtidig vil bære navnet »Den vesteuropæiske Union«.
3. Som bidrag til sit eget og til Vesteuropas forsvar får Vesttyskland ret til at holde en hær på 12 divisioner, en luftstyrke på 1.350 maskiner og visse mindre flådestyrker.
4. Vesteuropæisk Union får myndighed til at *kontrollere alle deltageres militærstyrker* samt størrelsen og bevæbningen af landenes politistyrker.
5. Vesttyskland forpligter sig til ikke at fremstille følgende våben: Atomvåben, biologiske og kemiske våben, fjernstyrede raketvåben m. v., krigsskibe på over 3.000 tons, undervandsbåde over 350 tons, visse andre krigsskibe samt strategiske bombeflyvemaskiner.
6. Den vesttyske regering forpligter sig til »aldrig at tage sin tilflugt til våben for at gennemføre Tysklands genforening eller ændring af Vesttysklands nuværende grænser.«
7. Den vesttyske regering betragtes som »den eneste frit og lovligt etablerede tyske regering, der derfor er den eneste, der er bemyndiget til at tale på Tysklands vegne som repræsentant for det tyske folk i internationale anliggender.

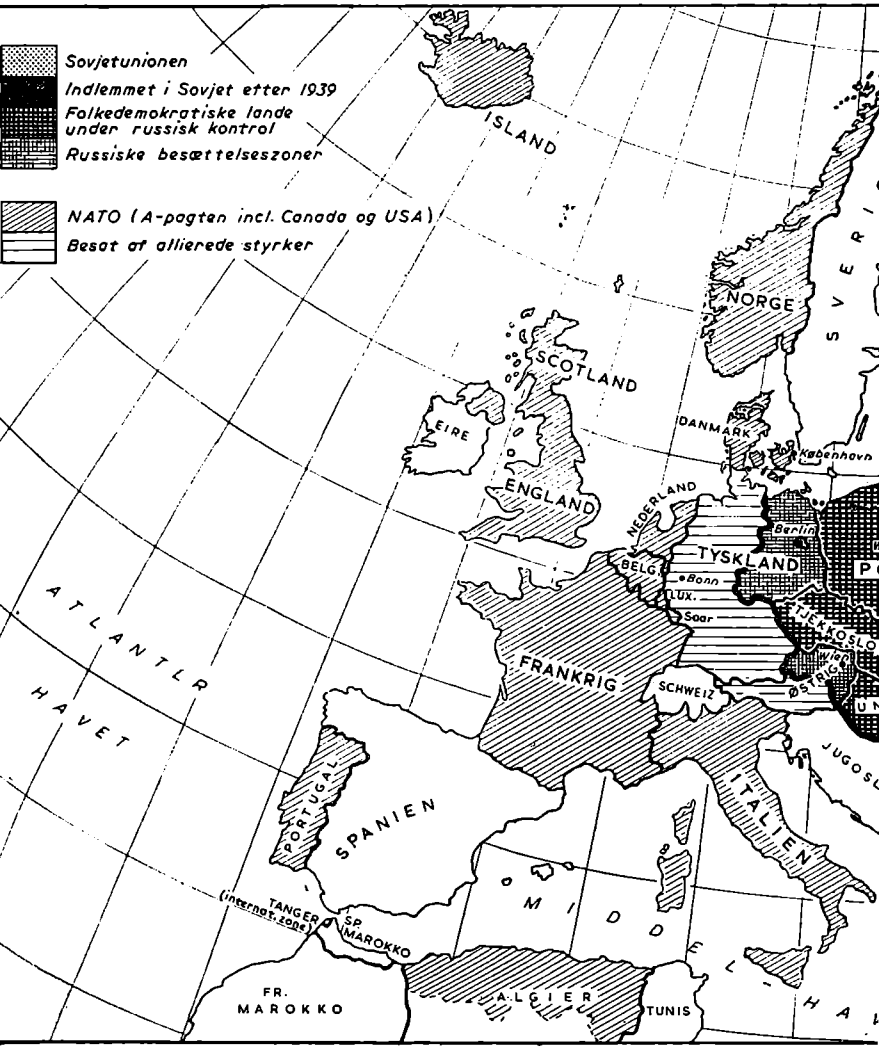

Sovjetunionen er den eneste stormagt, som ved sidste krig har opnået landudvidelser. De områder i Europa, der er kommet under russisk kontrol i forbindelse med krigen 1939—45 og efter denne krig, er de tidligere baltiske stater, ESTLAND, LETLAND og LITAUEN, der er blevet indlemmet i Rusland. Desuden dele af FINLAND, POLEN, TJEKKOSLOVAKIET og RUMÆNIEN, der også er blevet indlemmet. Og endelig POLEN, TJEKKOSLOVAKIET, UNGARN, RUMÆNIEN, BULGARIEN og ALBANIEN, der er gjort til vasalstater gennem benyttelse af de kommunistiske partier i disse lande. Også Østtyskland er under fast russisk kontrol. — Tjekkoslovakiet er blandt vasalstaterne det stærkest talende eksempel. Under tryk af den bevæbnede såkaldte »arbejdermilits« blev de ikke-kommunistiske partier sat ud af spillet i februar 1948. Skønt kommunisterne ved valget i 1946 kun fik 38 pct. af stemmerne, og en tilbagegang for dem var almindelig ventet, var der sikret kommunisterne 70 pct. af mandaterne på »enhedslisten« ved valget den 30. maj 1948. Ensretningen og udrensningen gik derefter sin gang. — Da USA i sommeren 1947 tilbød Europa samarbejde og støtte til

den hårdt tiltrængte økonomiske genopbygning (Marshall-planen), blev også de ØST-EUROPÆISKE lande indbudt til forhandlingerne herom. Imidlertid vendte Sovjet-Rusland sig imod planen, og de østeuropæiske lande sagde da også nej. Tjekkoslovakiet sagde først ja, men derefter nej efter russisk tryk. Så fulgte oprettelsen af Kominform i Warszawa i september 1947, omfattende de kommunistiske partier i Østeuropa og Frankrig og Italien, og Kominform fik den opgave at hindre, at Marshall-hjælpen blev af værdi for genopbygningen i Europa. I de følgende 5 måneder blev der opbygget et pagt-system mellem de østeuropæiske lande. — Først derefter afsluttedes BRYSSEL-PAGTEN d. 17. marts 1948 mellem ENGLAND, FRANKRIG, HOLLAND, BELGIEN og LUXEMBURG, og endnu senere ATLANTPAGTEN, som DANMARK tilsluttede sig ved rigsdagsbeslutning den 25. marts 1949.

Efter at russerne opgav Berlin-blokaden i maj 1949, har der ikke været yderligere russiske forsøg på fremstød i Europa. Atlantpagten har haft en fredsbevarende og stabiliserende virkning.

8. En endelig fredstraktat skal forhandles frit mellem Tyskland og dets tidligere fjender.
9. Gennemførelse ad fredelig vej af Tysklands genforening i fuld frihed er stadig målet.
10. Berlins sikkerhed og vestmagternes forbliven i Berlin anses for et betydningsfuldt led i bestræbelserne for at opretholde freden i den frie verden. De tre vestmagter har derfor bekræftet, at de vil »behandle ethvert angreb mod Berlin fra et hvilketsomhelst hold som et angreb mod deres egne styrker og dem selv.«
11. De tre vestmagter vil endvidere betragte »som en trusel mod deres egen fred og sikkerhed *enhver magtanvendelse*«, der truer den atlantiske alliance, og de vil handle i overensstemmelse med Atlantpagtens bestemmelser over for enhver sådan angrebshandling.
    (Konsekvensen af disse bestemmelser er bl. a., at en tysk regering ikke kan regne hverken med assistance eller passiv holdning, men tværtimod vil blive stillet over for aktive modforholdsregler, hvis den skulle prøve på at tage sig selv til rette, f. eks. i Østeuropa).
12. Vesttyskland optages som medlem af Atlantpagtorganisationen (NATO).

Danmarks holdning

Det er altså den ovennævnte ordning, som det danske Folketing efter forslag af den nuværende regering har givet sin tilslutning med 133 stemmer mod 22.

Men allerede for flere år siden, nemlig i begyndelsen af februar 1951 havde den danske rigsdag i princippet givet sin tilslutning til en sådan ordning, idet rigsdagen den gang med Socialdemokratiets, Venstres og de konservatives stemmer godkendte Atlantrådets plan om »oprettelse under Den nordatlantiske Traktats organisation (NATO) af en fælles forsvarsstyrke i Europa, *hvori vesttyske styrker kan deltage.*«

Den nu trufne beslutning er altså ikke udtryk for nogen pludselig nyorientering eller for nogen ny politik fra dansk side. Standpunktet har været offentligheden bekendt i næsten 4 år. Det er derfor ganske uberettiget at tale om, at offentligheden eller endog Folketinget skulle være blevet overrumplet af udviklingen eller af regeringen.

Men kunne Danmark da ikke ved at gribe ind i London-forhandlingerne have forhindret Vesttysklands optagelse i den vesteuropæiske union? Kunne man ikke have fået sagen udsat i alt fald?

At rejse disse spørgsmål er at søge hjælp uden for virkeligheden. Når Brysseltraktatens hidtidige 5 medlemmer, deriblandt Frankrig, Holland, Belgien og Luxemburg — der har lidt endnu mere under tysk aggression og nazismens rædsler end Danmark — er enige om af hensyn til deres egen fremtidige sikkerhed at opfordre Vesttyskland til at opruste for at deltage i det fælles forsvar, med hvilken ret skulle Danmark da sætte sig til doms over dem og søge at spænde ben for deres bestræbelser? Tror nogen, at det havde givet noget resultat? Er der virkelig nogen, der kan mene for alvor, at den danske regering i denne sag skulle skyde ansvaret fra sig for at dække sig over for visse stemninger og på denne måde offentligt demonstrere mod de demokratiske lande, vi samarbejder med, og hvis støtte vi har brug for? Mon det ikke tværtimod er sådan, at hvad Frankrig, Holland, Belgien og Luxemburg anser for rigtigt og forsvarligt i denne sag, kan ikke være forkert og uforsvarligt for Danmark!

Blandt andet ud fra disse betragtninger har det stået ganske klart for Socialdemokratiets ansvarlige ledelse, at Danmark ikke burde søge at hindre Vesttysklands tilslutning til Vesteuropæisk Union — hvilket vi heller ikke havde adkomst til eller mulighed for — og at Danmark heller ikke burde forhindre Vesttysklands tilslutning til Atlantpagten. Det skal imidlertid siges ganske klart, at Danmark havde både adkomst til og mulighed for at forhindre denne tilslutning. Der fordres nemlig enstemmighed i Atlantrådet for optagelse af nye medlemmer. Danmark kunne altså have benyttet sin veto-ret. Så havde de andre 13 landes ja intet været værd. Forslaget havde været forkastet.

Der havde dog ikke været grund til hverken glæde eller tilfredshed i Danmark over en sådan »triumf«. For det første ville Danmark derved have sat sig selv uden for det samarbejde, der er livsnødvendigt for det danske folks fremtidige fred og sikkerhed. For det andet kunne vi — som opfattelsen nu engang er i de andre lande — ikke derved have hindret Vesttysklands oprustning. Den var kommet alligevel på en anden og antagelig mindre behagelig måde end nu. Det eneste resultat ville have været, at Danmark havde sat sig selv uden for enhver indflydelse på dette vigtige spørgsmål.

Det vil formentlig herefter stå ganske klart, at der ikke for Danmark var tale om at kunne vælge mellem et *oprustet* og et *afrustet* Vesttyskland. Dette var alle ansvarlige politikere vidende om. Alligevel førte både kommunisterne og Det radikale Venstre en kampagne, der så ganske bort fra dette, og som tværtimod søgte at fremstille det, som om det kun var Socialdemokratiets mangel på rygrad eller endog dets »militaristiske« tendenser, der gjorde denne udvikling mulig. Hvor længe denne usaglige, fuldkommen ubegrundede og utilstedelige mistænkeliggørelse vil blive fortsat over for vort parti, kan vi ikke vide. Men vi udtrykker overbevisningen om, at partiets medlemmer med fasthed vil tilbagevise denne agitation, hvor de end møder den.

Det, vi havde at vælge imellem, var enten *Vesttysklands oprustning* under den kontrol, som samarbejdet på dette område dels inden for Den vesteuropæiske Union dels inden for Atlantpagten naturligvis vil gøre mulig — *eller også Vesttysklands ukontrollerede, selvstændige oprustning*, antagelig med økonomisk og materiel støtte fra USA, fordi dette land ganske forståeligt ikke i en uvis fremtid vil stille sin ungdom og sine skatteyderes penge til rådighed for Vesttysklands og Europas forsvar, hvis de pågældende lande ikke selv yder deres bidrag efter evne.

Socialdemokratiet valgte altså sammen med Folketingets store flertal Vesttysklands *kontrollerede* og *begrænsede* oprustning inden for Vestunionen og Atlantpagten, fordi det var den *eneste forsvarlige vej* af de to, der var at vælge imellem. Dette standpunkt står vi ved.

Faren ved Vesttysklands fortsatte afrustning

Modstanderne af Vesttysklands oprustning har motiveret deres standpunkt med, at en sådan oprustning vil give vind i sejlene til militarisme og reaktion, ja endogså til en ny nazisme. Derfor kræver de, at Tyskland fortsat holdes afrustet.

Heroverfor er allerede anført, at det er umuligt at holde Vesttyskland afrustet over for truslen fra det oprustede Østtyskland.

Endvidere er det den almindelige opfattelse hos alle atlantpagtregeringerne, at Vesttysklands deltagelse i sit eget og i Vesteuropas forsvar nu er blevet en nødvendighed.

Bag disse to faktiske betragtninger ligger imidlertid følgende afgørende anskuelse, der bygger på dyrekøbt erfaring:

Et stort folk på 50—60 millioner mennesker kan kun holdes afrustet i en oprustet verden ved *tvang udefra,* d. v. s. gennem besættelse og kontrol af fremmede magter og ved trusel om anvendelse af våbenmagt, hvis det søger at bryde påbudet.

Det forsøg har man imidlertid gjort en gang, netop med Tyskland efter den første verdenskrig. Følgen blev katastrofal. Resultatet blev nemlig nøjagtig det, man ville undgå, og som modstanderne af oprustningen idag advarer imod. Ved forsøget på den gang at holde Tyskland nede og afrustet skabte man netop den fanatiske nationalistiske stemning, som under Hitlers ledelse var ved at styrte hele Europa i afgrunden. Heraf bør vi drage lære og ikke ved vor politik lægge grunden til en gentagelse af dette uhyggelige kapitel af Europas historie. Derfor bør Vesttyskland netop med så stærke bånd som muligt *drages ind i et ligeberettiget samarbejde med det demokratiske Vest- og Nordeuropa.*

I denne forbindelse har modstanderne af Vesttysklands oprustning også anført over for vort parti, at det tyske socialdemokrati og den tyske fagbevægelse er enige med dem i modstanden mod Vesttysklands oprustning. Sådan forholder det sig imidlertid ikke.

Forholdet er det, at Socialdemokratiet og fagbevægelsen i Vesttyskland først og fremmest ønsker nye forhandlinger mellem stormagterne for at søge *Tyskland genforenet* gennem afholdelse af frie valg på vesteuropæisk demokratisk grundlag både i Vesttyskland og i Østtyskland.

Hvis sådanne forhandlinger ikke fører til det ønskede resultat, er det tyske socialdemokrati rede til at lade Vesttyskland påtage sig sin del af ansvaret for og byrden ved det fælles vesteuropæiske forsvar. Desuden har det tyske socialdemokrati gentagne gange erklæret, at det principielt er imod Tysklands isolerede afrustning og neutralisering på grund af de farer, en sådan tilstand ville medføre både for Tyskland og for Europa.

Forhandlinger om Tysklands genforening

Det er det danske socialdemokratis opfattelse, at det lykkeligste ville være, at Tyskland påny blev samlet. Det er også den almindelige opfattelse i Folketinget, der enstemmigt har givet udtryk herfor. Vi er imidlertid også — bortset fra kommunisterne — enige om, *at den ufravigelige forudsætning for Tysklands samling må være de fri, demokratiske valg,* som det tyske socialdemokrati kræver.

Forhandlingerne mellem stormagterne i Berlin i begyndelsen af 1954 viste dog desværre ganske tydeligt, at Sovjetunionen og kommunisterne aldeles ikke er villige til at acceptere denne forudsætning. De er ganske vist stadig rede til nye forhandlinger om Tysklands samling, men både indhold og tone i deres noter og taler tyder desværre på, at man blot ønsker yderligere at trække tiden i langdrag, og at der er tale om en ny manøvre blot med det formål at forhindre Vesttysklands oprustning, samtidig med at oprustningen i Østtyskland naturligvis skal fortsættes uden noget som helst hensyn til, hvilke hindringer denne udvikling i Østtyskland må betyde for Tysklands samling.

Atlantpagtlandene har erklæret, at Tysklands samling ad fredelig vej stadig er deres mål. Og dette mål nås den dag, Sovjetunionen uden forbehold og fiduser accepterer afholdelsen af garanteret frie demokratiske valg i hele Tyskland som det første skridt på vejen.

Hvorfor ikke folkeafstemning?

Under forhandlingerne i Folketinget stillede Det radikale Venstre forslag om at udsætte spørgsmålets afgørelse, indtil sagen havde været forelagt vælgerne til folkeafstemning. Kommunisterne sluttede sig naturligvis straks hertil.

Socialdemokratiets begrundelse for at gå imod folkeafstemningen var følgende:

1. Folketinget havde allerede i 1951 givet sin tilslutning til planen om tysk deltagelse i Vesteuropas forsvar. (Ved denne lejlighed *afviste* den *radikale* ordfører, *Johannes Christiansen*, et forslag om folkeafstemning, stillet af kommunisterne, og han betegnede forslaget som »en kompromittering af hele folkeafstemningstanken«. Ikke desto mindre svarer den nuværende situation nøje til den situation, der forelå i 1951).
2. Navnlig på denne baggrund kunne man ikke lade Danmarks udenrigsminister som den eneste møde op i Atlantrådet og erklære, at han ingen mening havde om denne sag og heller ikke vidste, hvilken mening han ville have om nogle måneder efter en folkeafstemning.
3. Som det fremgår af foranstående redegørelse kunne en folkeafstemning, der gik imod Tysklands oprustning og dets optagelse i NATO, ikke forhindre Vesttysklands oprustning.

Når vælgerne altså i virkeligheden ingen indflydelse kunne få på spørgsmålets afgørelse, kunne de med rette mene, at det var at holde dem for nar at kalde dem til afstemning.

4. Hertil kommer, at den enkelte vælger aldrig vil kunne skaffe sig samme indsigt i sådanne problemer, som Folketingets medlemmer kan, og at et betydeligt antal af vælgerne derfor måske ville afholde sig fra at stemme, således at en folkeafstemning ikke ville give et virkeligt billede af befolkningens opfattelse.

   Det ville måske heller ikke være urimeligt, om et betydeligt antal vælgere ville synes, at de har valgt deres folketingsmænd, for at de skal tage deres ansvar og ikke for, at de i vanskelige situationer skal skyde ansvaret over på vælgerne.

Kommunisterne og afrustningen

De danske kommunisters agitation mod Vesttysklands oprustning er udtryk for et eksempelløst hykleri og for et forargeligt dobbeltspil, som — når det bliver kendt — må fortstærke alle demokraters afsky for dette diktaturparti.

De taler med stærke følelser imod militarisme og rustninger — når det gælder *Vest*tyskland. Men de har aldrig ytret selv det sagtmodigste kritiske ord over for den voldsomme oprustning, som siden 1948 — altså i samfulde 6 år — har været i gang i det kommunistiske *Øst*tyskland. Det skulle være tilstrækkeligt til at afvise deres ret til at tale, som de gør.

Men dobbeltspillet er endnu mere grelt, når man husker, hvad det land, som alle kommunister bør se op til, nemlig Sovjetunionen, foreslog angående Tyskland i sin note til vestmagterne den 10. marts 1952 — et forslag, som aldrig er trukket tilbage.

Noten drejede sig om løsningen af Tysklandsproblemet, d. v. s. skabelsen af et samlet Tyskland. Vi tager af teksten, som den fandtes i »Land og Folk« den 12. marts 1952. Sovjetunionen foreslog følgende:

»Det vil blive tilladt Tyskland at have de nationale stridskræfter, *fastlands-, luft- og flådestyrker,* som er nødvendige til landets forsvar.

Det tillades Tyskland at *fremstille militært materiel og udstyr,* hvis mængder og typer ikke må gå ud over grænserne af, hvad

der kræves til de stridskræfter, fredstraktaten tillader Tyskland at have.«

Det var sandelig alt andet end afrustning.

Det samlede Tyskland skulle altså have ret til de styrker, som »er nødvendige til landets forsvar«. Med den oprustede verden, som allerede den gang omgav Tyskland, og for et land af Tysklands størrelse ville det ikke blive småting, som var nødvendige til landets forsvar.

— Forslaget viser i alt fald, at de russiske kommunistiske statsmænd er folk med forstand på realiteterne og ikke blot på ansvarsløs agitation som deres danske partifæller.

Men det bliver bedre — eller for de danske kommunister værre endnu. Stadig ifølge »Land og Folk« foreslog Sovjetunionen nemlig også følgende:

»Alle tidligere militærpersoner fra den tyske hær, herunder *officerer og generaler, samt alle tidligere nazister* undtagen dem, der afsoner straf for forbrydelser, som de har begået, skal *sikres borgerrettigheder og politsike rettigheder* på lige fod med alle de øvrige tyske borgere for at kunne deltage i opbygningen af et fredselskende, demokratisk Tyskland«!

Ja, sådan står der virkelig. Mon de danske kommunister har troet deres egne øjne, da de læste dette i deres avis? Det har de simpelthen været nødt til. Men de kommunistiske ledere lærte hurtigt at opføre sig, som om de aldrig havde læst det, og nu vover disse meningsfæller af Sovjetunionens statsmænd at slynge mistænkeliggørelse efter det danske socialdemokrati for vor opfattelse med hensyn til umuligheden af at bevare Tyskland afrustet.

Folkehad eller folkeforståelse?

Trods de anførte kendsgerninger har de danske kommunister sat en bundrekord, ikke alene i grundløs mistænkeliggørelse af Socialdemokratiet, men også i et forsøg på at prædike hadets rå evangelium overfor Tyskland og det tyske folk i almindelighed. Også andre medborgere er desværre faldet for den samme fristelse.

Ingen — vi gentager — *ingen* afskyer nazismen og dens forbrydelser mere, end Socialdemokratiet gør. Vi skal medvirke til at undgå gentagelse heraf. Derfor vender vi os i fredens tjeneste imod forsøg på at forvandle en naturlig afsky for en forbryderisk rege-

rings ugerninger til et almindeligt had mod det pågældende folk.

Hvis sådanne stemninger fik overhånd i folkene, ville nazismens ånd have sejret trods de nazistiske tyranners nederlag. Da ville verden falde tilbage til nationalistiske fordomme og udskejelser, der ville være den alvorligste fare for freden.

Derfor opfordrer vi vore partifæller til, som gode *danske* socialdemokrater og som gode *internationale* socialdemokrater at bekæmpe hadets apostle og stå bag bestræbelserne for at skabe den mellemfolkelige forståelse, der er en nødvendig forudsætning for fredens sikring.

Sørg for, at oplysningerne i denne pjece får den størst mulige virkning. Kender du nogen, der har brug for oplysningerne, så lad vedkommende læse pjecen.

Har du tilsluttet dig
Socialdemokratiets Kampfond?
Skriv til Rosenørns allé 14, 1., København V

BOG- OG PAPIRHANDELEN FREMAD